

Datum van inontvangstneming : 10/05/2016

Zaak C-213/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

18 april 2016

Verwijzende rechter:

Amtsgericht München (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

12 april 2016

Strafzaak tegen:

Tanja Reiter

[OMISSIS]

Onderzoeksprocedure tegen Tanja REITER

wegens mishandeling, weerstand tegen een met de handhaving belaste ambtenaar

Beslissing:

De zaak wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voorgelegd voor een beslissing over de Unierechtconforme uitlegging van de volgende prejudiciële vragen:

1. Staan artikel 2 en artikel 6, leden 1 en 3, van richtlijn 2012/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012, in de weg aan een regeling van een lidstaat,

die bepaalt dat een niet in deze lidstaat verblijvende beklaagde in een strafprocedure een ontvangstgemachtigde moet aanwijzen voor de betekening van een aan hem gerichte strafbeschikking,

ook wanneer de beklaagde vervolgens niet over de volledige termijn beschikt om verzet aan te tekenen tegen de strafbeschikking,

en hij ook geen adres heeft waarop de strafbeschikking hem verifieerbaar kan worden medegedeeld, en de mededeling van de naam en het adres van de

ontvangstgemachtigde hem de mogelijkheid biedt om deze persoon op de hoogte te houden van de plaats waar hem een strafbeschikking met ontvangstbewijs kan worden toegestuurd?

2. Staan artikel 2, lid 1, en artikel 6, leden 1 en 3 van richtlijn 2012/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012 in de weg aan een regeling van een lidstaat,

die bepaalt dat een niet in deze lidstaat verblijvende beklaagde in een strafprocedure een ontvangstgemachtigde moet aanwijzen voor de betekening van een aan hem gerichte strafbeschikking

en dat de betekening aan een ontvangstgemachtigde als zodanig de termijn om verzet aan te tekenen doet ingaan,

wanneer de beklaagde bij niet-inachtneming van de aldus berekende termijn herstel in de vorige toestand kan verlangen, waarbij het als rechtvaardiging volstaat dat de strafbeschikking hem werd doorgestuurd en hij vervolgens tijdig verzet heeft ingesteld, wanneer hij nadien door herstel in de vorige toestand dus de onverkorte verzettermijn geldend kan maken,

zelfs wanneer de wet voorschrijft dat de tenuitvoerlegging van de strafbeschikking de regel is bij niet-inachtneming van de termijn?

De verwijzende rechter stelt voor om in beide gevallen te oordelen dat de aangehaalde nationale uitlegging in overeenstemming is met het Unierecht.

[Or. 2]

I. Samenvatting

De beantwoording van de voorvragen is doorslaggevend voor de evenredigheidstoets, die een onderdeel is van de toetsing van de uitvaardiging van het aanhoudingsbevel, in het bijzonder bij de daartoe noodzakelijke incidentele toetsing of vereenvoudigde afdoening door middel van een strafbeschikkingsprocedure mogelijk en voorzienbaar is, en daaraan gekoppeld of het afzien van de uitvaardiging of tenuitvoerlegging van een aanhoudingsbevel evenredig is of niet.

II. Nadere motivering van en toelichting bij de prejudiciële verwijzing

1. Aanleiding voor de vragen

De prejudiciële vragen zijn vervolgvragen naar aanleiding van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 15 oktober 2015, C-216/14. Dit arrest houdt in dat een nationale regeling die bepaalt dat de uitvaardiging van een

strafbeschikking gepaard gaat met de mogelijkheid voor de beklaagde om daartegen verzet aan te tekenen en dat hij daarbij over de volledige verzettermijn beschikt, die niet door de doorzending wordt ingekort, met het Europese recht verenigbaar is. Volgens de bewoordingen van het arrest kan pas van een eerlijk proces sprake zijn wanneer de termijn „[niet] wordt verkort met de tijd die de gemachtigde nodig heeft om de strafbeschikking aan de geadresseerde te doen toekomen”.

Voor het nationale recht betekent dit dat er naast de aantoonbare betekening aan de ontvangstgemachtigde voor de berekening van de verzettermijn nog een ander criterium aan de orde is, namelijk de daadwerkelijke doorzending aan de beklaagde. Volgens de bewoordingen van het arrest lijkt het alsof het verstrijken van de in het nationale recht bepaalde verzettermijn van dit aanvullende criterium zou moeten afhangen. Van het verstrijken van de verzettermijn en in het bijzonder het met zekerheid vaststellen van dit verstrijken hangt echter het in kracht van gewijsde gaan van de strafbeschikking af. Samengevat zou de kracht van gewijsde van de strafbeschikking afhangen van het daadwerkelijke „doen toekomen” aan de beklaagde en het met zekerheid vaststellen daarvan. In het nationale recht zijn echter geen passende uitgangspunten te vinden die toestaan dat bij de berekening van de verzettermijn mede wordt uitgegaan van een criterium van het daadwerkelijke „doen toekomen”, naast dat van de betekening aan de ontvangstgemachtigde. Naar Duits recht is dus onduidelijk hoe het verstrijken van de verzettermijn dan eigenlijk zou dienen te worden vastgesteld, wanneer naast de betekening op het nationale grondgebied een aan het stelsel vreemd criterium van het „doen toekomen” in het buitenland zou zijn voorgeschreven.

Het uitblijven van de mogelijkheid dat een strafbeschikking in kracht van gewijsde gaat, heeft in het Duitse recht verstrekkende gevolgen. Wanneer een beklaagde zekerheid heeft gesteld voor een te verwachten straf en een ontvangstgemachtigde heeft benoemd, kan zonder een in kracht van gewijsde gegane strafbeschikking geen verrekening van de straf met de gestelde zekerheid plaatsvinden – omdat er dan geen bij gewijsde vastgestelde straf is. Wanneer de beklaagde wordt vrijgelaten met als enige voorwaarde dat hij een ontvangstgemachtigde benoemt, zonder dat hij op bevel van de rechter een bedrag dient over te maken aan een goed doel, kan in het kader van een in de procedure later tegen hem uitgevaardigde strafbeschikking, geen tenuitvoerlegging worden gelast. Ook kan de beklaagde dan niet worden opgespoord, om hem door zijn aanhouding tot betaling van de straf te brengen – omdat er dan geen bij gewijsde vastgestelde straf is.

[Or. 3]

De automatische en letterlijke toepassing van de beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 15 oktober 2015 zou volgens de verwijzende rechter ertoe leiden dat strafbeschikkingen in gebruikelijke situaties geen kracht van gewijsde meer zouden krijgen. Naast het geval dat aan de orde was in het

arrest van 15 oktober 2015 – volmacht voor het in ontvangst nemen in geval van een bekende woonplaats in het buitenland – staat in het bijzonder de situatie van het hier voorgelegde geval – volmacht voor het in ontvangst nemen in geval van een onbekende woonplaats.

Dat is de reden waarom, ondanks de bewoordingen van de beslissing van het Hof, het voorleggen van de prejudiciële vragen, niettegenstaande de overeenkomsten ervan met de prejudiciële vragen in de zaak C-216/14, gerechtvaardigd lijkt. Zij hebben immers betrekking op deze afwijkende situaties en zijn aldus gericht op een nadere en inhoudelijk diepere verduidelijking van de door het Hof vastgestelde criteria:

1.1. Het doel van deze vragen is enerzijds te vernemen hoe het nationale recht overeenkomstig Europees recht moet worden uitgelegd wanneer een beklaagde geen bekend adres heeft waarnaar de beschikking verifieerbaar kan worden doorgestuurd. De bewoordingen van het arrest van 15 oktober 2015 stellen het beschikken over de volledige verzettermijn gelijk met het uitblijven van een termijninkorting tot op het moment van „doen toekomen” van de strafbeschikking. Het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie vooronderstelt dus dat doorsturen aan de beklaagde de facto mogelijk is. Dit impliceert dat een thuisadres bekend is. Vaak – zoals ook in het onderhavige geval – is een dergelijk adres echter niet bekend. Het instrument van de ontvangstgemachtigde dient dan juist om een betekening en daarmee samengaand een „doen toekomen” mogelijk te maken. Uit het arrest van 15 oktober 2015 blijkt echter niet hoe de juridische situatie moet worden beoordeeld wanneer doorsturen naar de beklaagde niet mogelijk is omdat hij niet per post kan worden bereikt.

Ook na het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 15 oktober 2015 blijven bijgevolg vragen bestaan over de regelingen in het nationale, hier het Duitse, recht, die uit het oogpunt van het Europese recht toelaatbaar zijn.

Een zinvolle uitlegging van Duits recht bestaat erin om bij een niet-gemeld adres de tot dusver geldende wettelijke regeling als onveranderd te beschouwen, dus de betekening aan de ontvangstgemachtigde te beschouwen als de gebeurtenis die de termijn doet ingaan, en de wettelijke termijn van twee weken onafhankelijk te zien van een doorsturen aan de beklaagde, nu dit wegens het ontbreken van een adres niet kan gebeuren.

Het door het Hof van Justitie van de Europese Unie vermelde gebod van een eerlijke procedure lijkt te zijn gewaarborgd, nu aan de beklaagde naam en adres van de ontvangstgemachtigde is genoemd, hij onderricht is over de betekenis van de ontvangstgemachtigde en het hem vrij staat om deze ook nadien te melden hoe hij via de post kan worden bereikt.

1.2. De vragen beogen anderzijds te vernemen hoe de eis moet worden begrepen dat een beklaagde moet beschikken over de volledige verzettermijn. De vraag rijst

hier of aan het „beschikken over de volledige verzettermijn” naar Europees recht is voldaan door een nationale regeling volgens welke een inkorting van de termijn ook nadien nog geldend kan worden gemaakt. Naar Duits recht bestaat de mogelijkheid een niet-naleving van de termijn te verschonen wanneer zij het gevolg is van de feitelijke inkorting van de verzettermijn door het nog noodzakelijke „doen toekomen” en de daarbij horende duur van de postbedeling aan de beklaagde. De beschuldigde kan zo herstel in de vorige toestand verkrijgen. Beslissend is dus of met de nationale mogelijkheid van herstel in de niet-nageleefde verzettermijn ook van een „volledige beschikking over de verzettermijn” in de zin van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 15 oktober 2015 kan worden gesproken.

Een zinvolle uitlegging van het Duitse recht zou daarin bestaan om ook wanneer een adres in de woonstaat van beklaagde is meegedeeld, de huidige wettelijke regeling als onveranderd te beschouwen, en dus de betekening aan de ontvangstmachtigde te beschouwen als de gebeurtenis die de termijn doet ingaan, en de wettelijke termijn van twee weken onafhankelijk [Or. 4] te zien van het doorsturen aan de beklaagde. Het Duitse recht baseert het begin van de kracht van gewijsde op het aflopen van de termijn, en voorziet verder in de mogelijkheid om bij onvrijwillige overschrijding van de termijn het herstel in de vorige toestand te eisen. Betoogd zou dus kunnen worden dat de inkorting van de termijn wegens het doorsturen aan de beklaagde en een daaruit voortvloeiende niet-eerbiediging van de termijn als onvrijwillig moeten worden beschouwd. Op deze manier zou de vraag naar een „doen toekomen” van de strafbeschikking een plaats krijgen in het systeem.

Een dergelijke nationale uitlegging lijkt ook passend. Wanneer reeds bij de vraag of de verzettermijn voorbij is, naast de betekening, een noodzakelijk criterium van doorsturen aan de beklaagde wordt verlangd, leidt dit tot een regeling die in strijd is met de systematiek ervan en zodoende zinloos is. De vaststelling van een „doorsturen” kan niet door uitlegging in het geldende nationale recht worden geïntegreerd. De nationale verplichting van een ontvangstmachtiging moet juist een oplossing bieden voor het ontbreken of het gebrek aan zekerheid van de mogelijkheid om de noodzakelijke betekening nadien nog te verrichten, door de mogelijkheid van een verifieerbare betekening in het binnenland. Die verplichting strekt er dus toe onomstotelijk bewijs van de naleving van de termijn mogelijk te maken voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een verzet.

Wanneer een precieze beoordeling van de termijn via betekening aan een ontvangstmachtigde wegvalt, zou het Europeesrechtelijk criterium van „doen toekomen” slechts door de mogelijkheid van betekeningen in het buitenland kunnen worden geïntegreerd, met de daaraan verbonden kosten en extra inspanningen, vertragingen en onzekerheden betreffende het verhoopte succes tot op het moment van de bevestiging dat een betekening succesvol was. Vereenvoudigde rechtshulp door het loutere zenden aan een adres in de woonstaat is slechts bij een als zeker te boek staand adres mogelijk. Bij onzekerheid moet de

betekening overeenkomstig artikel 5 van de Europese Overeenkomst betreffende rechtshulp van 29 mei 2000 op de formele manier gebeuren. Een dergelijke uitlegging, volgens welke naar Duits recht naast de betekening aan de ontvangstgemachtigde ook nog een betekening in het buitenland moet plaatsvinden, is echter in strijd met het doel en de strekking van de strafbeschikkingsprocedure. De strafbeschikkingsprocedure beantwoordt aan de verwachting van een vereenvoudigde en snellere procedure, wat uitgesloten lijkt wanneer regelmatig wederzijdse rechtshulpprocedures moeten worden gevolgd om een strafbeschikking te kunnen meedelen en daarmee de termijn te doen ingaan.

De eerlijkheid van de procedure is bij de voorgestelde uitlegging van nationaal recht echter verzekerd:

De mogelijkheid van een strafbeschikking speelt in het Duitse strafrechtstelsel een centrale rol. Zij schept ruimte voor het afsluiten van een procedure tegen een afwezige via de vaststelling en betekening van een strafbeschikking, bijgevolg vanuit functioneel oogpunt door een voorlopige strafrechtelijke uitspraak aan de hand van stukken, zonder terechtzitting en dus in afwezigheid van de beklaagde. Voor het overige bestaat er in het Duitse recht bijna geen mogelijkheid om tegen afwezigen een procedure te voeren en af te sluiten. De strafbeschikkingsprocedure geeft de beklaagde vervolgens de mogelijkheid om te berusten in de voorlopige uitspraak, zodat hij niet ver van zijn thuisland een proces moet bijwonen. Zij voorziet aldus in een minder verregaand middel in vergelijking met de enige andere mogelijkheid: de beklaagde aanhouden en zo zijn aanwezigheid bij een proces garanderen.

In het licht van bovenstaande overwegingen lijkt het door het Hof van Justitie van de Europese Unie aangehaalde gebod van een eerlijke procedure verzekerd door de eigen mogelijkheden van de beklaagde om actie te ondernemen: hij kent de naam en het adres van de ontvangstgemachtigde, hij is ingelicht over de rol van de ontvangstgemachtigde en hij kan bij deze ontvangstgemachtigde navragen of er een strafbeschikking tegen hem is uitgevaardigd.

Dat het Duitse recht vervolgens bij het verstrijken van de verzettermijn als regel voorziet in de tenuitvoerlegging van de strafbeschikking, ook wanneer een verschoningsgrond wordt ingeroepen voor het verstrijken van een verzettermijn, lijkt uit het oogpunt van deze eigen mogelijkheden van de beklaagde voldoende eerlijk, temeer **[Or. 5]** gelet op de in § 47, lid 2, StPO vastgestelde mogelijkheid voor de rechters aan wie de zaak wordt voorgelegd om de uitvoering ervan op te schorten.

In het bijzonder dient namelijk in aanmerking te worden genomen dat ook de vraag naar de eerlijkheid van de procedure een vraag is van afweging van het verloop van procedures die van elkaar afhankelijk zijn:

Volgens de ervaring van de verwijzende rechter zullen vele beklaagden het immers eerlijk vinden om zonder borgtocht en louter na aanwijzing van een ontvangstmachtigde te worden vrijgelaten – met het risico dat een straf hen later „inhaalt”, met de kans dat zij niet onmiddellijk worden aangehouden en in de komende tijd in vrijheid nog geld voor de straf kunnen regelen. De meeste beklaagden zouden het uitgesproken oneerlijk vinden wanneer zij, ondanks het stellen van een borgtocht aangehouden blijven, totdat [een] strafbeschikking is uitgevaardigd en persoonlijk aan hen is betekend. In vergelijking met het alternatief van de aanhouding, dat in overeenstemming is met de Duitse wet en het recht van de Europese Unie, lijkt een Duitse regeling die – in de hier aanvaarde uitlegging van het Duitse recht – de beklaagde ermee belast zelf op de hoogte te blijven en in voorkomend geval een verschoning aan te voeren voor de niet-inachtneming van de termijn, voldoende eerlijk.

De prejudiciële vragen strekken tot het verkrijgen van een uitlegging over deze punten. De bewoordingen van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 15 oktober 2015 doen echter twijfels rijzen over de vraag of een dergelijke nationale rechtsopvatting verenigbaar is met het Unierecht.

2. Relevantie en gevolgen van de prejudiciële vragen

Van beide vragen hangt ook de uitspraak in het onderhavige geval af. Het verzoek betreft de uitvaardiging van een aanhoudingsbevel tegen een beklaagde die geen woonplaats heeft in Duitsland. Volgens eigen opgave heeft zij ook in haar eigen land geen vaste woonplaats. De beschuldiging luidt mishandeling en weerstand tegen een met de handhaving belaste ambtenaar, waarbij de beklaagde zonder aanleiding een politieagente die een controle aan het uitvoeren was, met vlakke hand in het gezicht heeft geslagen. De beklaagde bekent schuld. Eerdere strafbare feiten zijn niet bekend. Naar verwachting van de verwijzende rechter zal de beklaagde met een geldstraf van 50 tot 70 maal het dagtarief moeten rekenen. [Het] verzoek om een aanhoudingsbevel is gemotiveerd door vluchtgevaar, dus de veronderstelling dat de beklaagde zich voor langere tijd zou onttrekken aan de procedure en haar straf, en dus voor onbepaalde tijd zou ontsnappen aan de te verwachten geldstraf.

Naar Duits recht oordeelt de bevoegde, door de wet aangewezen rechter over het aanhoudingsbevel, in casu het Amtsgericht. Bij een uitvaardiging gaat het volgens het nationale recht weliswaar om een beschikking, maar ook bij het aanhoudingsbevel gaat het om een „vonnis” in de zin van artikel 267 VWEU, omdat die beslissing door een rechter wordt uitgesproken in het kader van de uitoefening van het overheidsmonopolie op het gebruik van geweld, een ingrijpen van de overheid in de grondrechten van de beklaagde legitimeert en daarna onmiddellijk wordt uitgevoerd. Vanuit functioneel oogpunt gaat het daarbij ook om een vonnis, tenminste in de zin van artikel 267 VWEU.

Bij de uitvaardiging van een aanhoudingsbevel, moet de evenredigheid van de aanhouding worden getoetst. De evenredigheidstoets is daarbij gedeeltelijk wettelijk geregeld. In het bijzonder kan overeenkomstig § 116 StPO de tenuitvoerlegging van een aanhoudingsbevel dat alleen vluchtgevaar als rechtvaardigingsgrond heeft, worden opgeschort wanneer minder beperkende maatregelen voldoende grond opleveren om aan te nemen dat het doel van de voorlopige hechtenis ook daardoor wordt bereikt. In aanmerking komt hier in het bijzonder het stellen van passende zekerheid en het verzekeren dat de beklaagde bereikbaar is, bijvoorbeeld door het opleggen van een registratieverplichting of door de aanwijzing van een ontvangstgemachtigde. De verwachting dat het **[Or. 6]** doel van de voorlopige hechtenis ook zonder aanhoudingsbevel kan worden bereikt, kan zelfs zo zeker lijken dat overeenkomstig § 127a StPO bij de stelling van gepaste zekerheid en de aanwijzing van een ontvangstgemachtigde volledig kan worden afgezien van het uitvaardigen van een aanhoudingsbevel.

In dat verband is het dus belangrijk het „doel van de voorlopige hechtenis” voor ogen te houden: de zekerheid dat tijdig uitspraak kan worden gedaan over de schuld of onschuld van een persoon tegen wie een dringende verdenking bestaat en dat, indien hij schuldig wordt bevonden, diens straf kan worden uitgesproken en vervolgens uitgevoerd.

Naar nationaal recht moet bij de voor de uitvaardiging van een aanhoudingsbevel noodzakelijke evenredigheidstoets dus ook een afweging worden gemaakt van de volgende elementen die het belang van een snelle afsluiting van de procedure dienen: het belang van eventuele slachtoffers en van de samenleving om snel duidelijkheid te krijgen over de beschuldiging en in voorkomend geval de beklaagde te bestraffen, het belang van de beklaagde om de strafbeschuldiging snel door een rechter te laten onderzoeken en het belang dat de overheid heeft bij een snelle afsluiting van de procedure omwille van de aldus geboden zekerheden van juistheid en spaarzaam omgaan met de beschikbare middelen. De verwachting van een snelle afsluiting met een beslissing die kracht van gewijsde heeft, maakt bijgevolg deel uit van de evenredigheidstoets.

Deze verwachting bestaat in casu in het nationale recht slechts wanneer enerzijds een betekening van de strafbeschikking die de termijn doet ingaan mogelijk is bij beklaagden die zoals in casu geen bekende woonplaats hebben, en wanneer anderzijds de strafbeschikkingsprocedure voorziet in een snelle beëindiging van de procedure door de thans aan de orde zijnde vooronderstelling dat een strafbeschikking kracht van gewijsde krijgt louter door de betekening aan de ontvangstgemachtigde en vervolgens het verstrijken van de termijn.

Zonder de gegeven uitleggingen ontbreekt er in de strafbeschikkingsprocedures een zekere betekeningmogelijkheid en ontbreekt verder de verwachting van een snel afsluiten van de procedure. Met deze twee punten ontbreekt een centraal element voor de snelle voortzetting van de procedure en wordt afgedaan aan cruciale doelstellingen van het strafrecht: het vaststellen van de schuld of

onschuld van een verdachte op een tijdstip dat voor iedereen nog een verband in de tijd tussen daad en straf kan worden gelegd, op een tijdstip waarop nog recente bewijzen een zo zeker mogelijke vaststelling van de situatie mogelijk maken en op een tijdstip waarop aanspraken op genoegdoening en bestraffing wegens begaan onrecht nog niet zijn vervaagd.

In het andere geval – wanneer alleen de aanhouding een snelle beëindiging van de procedure met een beslissing die kracht van gewijsde heeft, doet verwachten – lijkt de aanhouding evenrediger dan een onoverzienbaar open einde van een strafbeschikkingsprocedure. De beschuldiging in het onderhavige geval is niet zo onbeduidend dat een aanhouding eenvoudigweg niet wenselijk is. Aan de hogere eisen die aan de evenredigheid worden gesteld bij een minder zware beschuldiging, kan dan worden voldaan door een behandeling volgens de versnelde procedure of opheffing van het aanhoudingsbevel na betekening van de strafbeschikking.

In het onderhavige geval gaat het om een beschuldiging die „eigenlijk” voor een vereenvoudigde en versnelde procedure in aanmerking komt, maar waar de vraag rijst of de gegeven nationale uitlegging gelet op het Europees recht uitgesloten is en de strafbeschikkingsprocedure als een dergelijke vereenvoudigde en versnelde procedure niet meer „functioneert”.

Al bij al zou in het onderhavige geval – wanneer de aan het nationale Duitse recht vreemde eis om de strafbeschikking te „doen toekomen” niet door de gegeven uitleggingen in het nationale rechtssysteem kan worden geïntegreerd – een aanhoudingsbevel worden uitgevaardigd om aldus, door de voorlopige hechtenis van de beklaagde, de mogelijkheid te hebben de strafbeschikking te betekenen en [Or. 7] te „doen toekomen”, welke mogelijkheid anders niet zou bestaan of onvoldoende zeker zou zijn. De aanhouding zou in ieder geval de mogelijkheid bieden om de beklaagde via een dagvaarding voor de rechter te brengen, of om het aanhoudingsbevel op te heffen na betekening van een strafbeschikking.

Uiteindelijk is het dus afhankelijk van de uitlegging, of de beklaagde naar nationaal recht voor enkele weken of minstens een aantal dagen in de gevangenis terecht komt, om zo te verzekeren dat de procedure tot een einde kan worden gebracht.

3. Spoedeisendheid

Het onderhavige geval is er een zoals er dagelijks veel voorkomen. Vanuit het oogpunt van het aanzienlijke belang voor centrale elementen van het Duitse strafstelsel en de vrijheid van de beklaagden in dergelijke gevallen, verzoekt de verwijzende rechter om een spoedige beslissing.

[OMISSIS]

[Or. 8]

Bijlage

Toepasselijke bepalingen

Artikel 2, lid 1, („Toepassingsgebied”) van richtlijn 2012/13/EU

(1) Deze richtlijn geldt voor personen, vanaf het ogenblik waarop de bevoegde autoriteiten van een lidstaat hen ervan in kennis stellen dat zij ervan worden verdacht of beschuldigd een strafbaar feit te hebben begaan, tot de beëindiging van de procedure, dat wil zeggen, tot de definitieve vaststelling dat zij het strafbare feit al dan niet hebben begaan, met inbegrip van, indien van toepassing, de strafoplegging en de uitkomst in een eventuele beroepsprocedure.

Artikel 6 („Recht op informatie over de beschuldiging”) van richtlijn 2012/13/EU

(1) De lidstaten zien erop toe dat verdachten of beklaagden informatie ontvangen over het strafbare feit waarvan zij worden verdacht of beschuldigd. Deze informatie wordt onverwijld verstrekt en is zo gedetailleerd als noodzakelijk is om het eerlijke verloop van de procedure en de daadwerkelijke uitoefening van de rechten van de verdediging te waarborgen.

(2) De lidstaten zien erop toe dat verdachten of beklaagden die zijn aangehouden of gedetineerd, in kennis worden gesteld van de redenen voor hun aanhouding of detentie, met inbegrip van het strafbare feit waarvan zij worden verdacht of beschuldigd.

(3) De lidstaten zien erop toe dat uiterlijk op het moment dat het gerecht wordt verzocht een beslissing te nemen over de gegrondheid van de beschuldiging, gedetailleerde informatie wordt verstrekt over de beschuldiging, met inbegrip van de aard en de wettelijke kwalificatie van het strafbare feit, alsmede over de aard van de beweerde betrokkenheid van de beklaagde.

(4) De lidstaten zien erop toe dat verdachten of beklaagden onverwijld in kennis worden gesteld van wijzigingen in de overeenkomstig dit artikel verstrekte informatie, indien dit nodig is om een eerlijk verloop van de procedure te waarborgen.”

§ 116 Strafprozessordnung (Duitse wetboek van strafvordering; hierna: „StPO”) – Opschorting van de tenuitvoerlegging van het aanhoudingsbevel

(1) De rechter schort de tenuitvoerlegging op van een aanhoudingsbevel dat alleen wegens vluchtgevaar is gerechtvaardigd, wanneer minder beperkende maatregelen voldoende grond opleveren om aan te nemen dat het doel van de

voorlopige hechtenis ook door deze maatregelen kan worden bereikt. In aanmerking komen met name:

[...]

4. het stellen van passende zekerheid door de beklaagde of een derde persoon.

§ 127a StPO – Afzien van het gelasten van de voorlopige aanhouding of de handhaving ervan

(1) Indien de beklaagde geen vaste woon- of verblijfplaats heeft binnen het toepassingsgebied van deze wet en slechts wegens vluchtgevaar aan de voorwaarden voor een aanhoudingsbevel is voldaan, kan van het gelasten van de aanhouding of van de handhaving ervan worden afgezien indien

1. het onwaarschijnlijk is dat wegens het strafbaar feit een vrijheidsstraf of terbeschikkingstelling met vrijheidsontneming wordt opgelegd, en

[Or. 9]

2. de beklaagde een passende zekerheid stelt voor de te verwachten geldboete en proceskosten.

(2) § 116a, leden 1 en 3, is van overeenkomstige toepassing.

§ 116a StPO – Opschorting tegen zekerheidstelling (!)

(1) [...]

(2) [...]

(3) De beklaagde die verzoekt om opschorting van de tenuitvoerlegging van het aanhoudingsbevel tegen zekerheidstelling, en niet woont binnen het toepassingsgebied van deze wet, is verplicht een in het ressort van het bevoegde gerecht wonende persoon tot het ontvangen van betekeningen te machtigen.

§ 410 StPO – Verzet, vorm en termijn van het verzet, kracht van gewijsde

(1) De beklaagde kan binnen twee weken vanaf de betekening verzet instellen tegen de strafbeschikking bij het gerecht dat deze heeft uitgevaardigd, schriftelijk dan wel [...]

(2) [...]

(3) Voor zover niet tijdig verzet is gedaan, staat de strafbeschikking gelijk aan een in kracht van gewijsde gegane uitspraak.

§ 411 StPO – Afwijzing wegens niet-ontvankelijkheid, datum voor de behandeling ter terechtzitting

(1) Indien het verzet te laat is ingesteld of om een andere reden niet-ontvankelijk is, wordt het zonder behandeling ter terechtzitting bij beschikking verworpen. Tegen deze beschikking kan onmiddellijk hoger beroep worden ingesteld. [...]

§ 44 StPO – Herstel in de vorige toestand bij niet-inachtneming van de termijn

Kan iemand buiten zijn schuld een termijn niet naleven, dan moet hem op zijn verzoek herstel in de vorige toestand worden verleend. De niet-inachtneming van een termijn voor het instellen van een rechtsmiddel is als onvrijwillig te beschouwen wanneer de kennisgeving overeenkomstig § 35a, eerste en tweede zin, [...] niet is geschied.

§ 35a StPO – Informatie betreffende de beschikbare rechtsmiddelen

Bij de mededeling van een beslissing waartegen binnen een bepaalde termijn een rechtsmiddel kan worden ingesteld, moet de betrokkene worden ingelicht over de mogelijkheden om tegen deze beslissing op te komen en over de daarvoor geldende termijnen en vormen. [...]

§ 45 StPO – Vereisten voor een verzoek om herstel in de vorige toestand

(1) Het verzoek om herstel in de vorige toestand moet binnen een week na het verdwijnen van het beletsel worden ingediend bij de rechter voor wie de termijn had moeten worden nageleefd. Voor de naleving **[Or. 10]** van de termijn volstaat het wanneer het verzoek tijdig wordt ingediend bij de rechter die over het verzoek uitspraak doet.

(2) De feiten ter onderbouwing van het verzoek moeten aannemelijk worden gemaakt in het verzoekschrift of tijdens de procedure betreffende het verzoek. Binnen de termijn voor indiening van het verzoek moet de nagelaten handeling alsnog worden uitgevoerd. Wanneer dit is gebeurd, kan herstel in de vorige toestand ook zonder verzoek worden verleend.

§ 47 StPO – Geen opschorting van tenuitvoerlegging

(1) Door het verzoek om herstel in de vorige toestand wordt de tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing niet opgeschort.

(2) De rechter kan echter uitstel van de tenuitvoerlegging gelasten.

(3) Wanneer het herstel in de vorige toestand de kracht van gewijsde van een rechterlijke beslissing ongedaan maakt, dan treden aanhoudings- en

plaatsingsbevelen alsook andere maatregelen die op het moment van inwerkingtreding van de kracht van gewijsde bestonden, opnieuw in werking. Bij een aanhoudings- of plaatsingsbevel gelast de rechter die het herstel in de vorige toestand verleent, de intrekking ervan wanneer zonder meer blijkt dat niet meer is voldaan aan de voorwaarden ervan. In het andere geval moet de overeenkomstig § 126, lid 2, bevoegde rechter onmiddellijk de aanhouding toetsen.

Art. 5 van de Overeenkomst betreffende de wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen de lidstaten van de Europese Unie van 29 mei 2000

Toezending en uitreiking van gerechtelijke stukken

(1) Elke lidstaat zendt aan de personen die zich op het grondgebied van een andere lidstaat bevinden, voor hen bestemde gerechtelijke stukken rechtstreeks over de post toe.

(2) Toezending van gerechtelijke stukken door bemiddeling van de bevoegde autoriteiten van de aangezochte lidstaat kan alleen plaatsvinden indien:

- a) het adres van de persoon voor wie het stuk bestemd is, onbekend of twijfelachtig is,
 - b) [...]
 - c) het stuk niet per post kon worden bezorgd, of
 - d) [...]
- (3) [...]